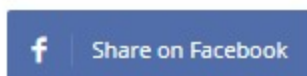

Οι Αλκυονίδες ημέρες και ο αρχαίος ελληνικός μύθος

February 9, 2021

399 0

Αλκυόνη – Η τιμωρία και η λύτρωση μιας αρχαίας πριγκίπισσας

Της **Ελένης Σαραντίτη**

Πετά με γρηγοράδα σαν γαλάζιο βέλος πάνω από το νερό. Φωλιάζει σε όχθες ποταμών αλλά θα την δούμε να ψαρεύει και σε θάλασσες, λίμνες και λιμνοθάλασσες. Χάρισε το όνομά της στις χειμωνιάτικες «**Αλκυονίδες ημέρες**» παρ' όλο που στην πραγματικότητα γεννά την άνοιξη.

Ο αρχαίος ελληνικός μύθος λέει ότι γεννούσε στο καταχείμωνο στους βράχους, και το άγριο τρικυμισμένο κύμα υψωνόταν μέχρις εκεί, όπου η **Αλκυόνη** απέθετε τα αβγουλάκια της, και τα θρυμματίζε. Τα εξαφάνιζε.

Πλήρωνε- έλεγαν- **το αμάρτημα της αλαζονείας**: Ότι αυτή ήταν η ευτυχέστερη, όχι μόνο των θνητών αλλά και των αθανάτων, καυχιόταν ασύστολα.

Σφάλμα της, συμφωνούσαν όλοι, η οίηση είναι αντίθετη προς τις ηθικές αρχές, για τούτο μεταμορφώθηκε- είπαν- στο γλαυκό και σμαραγδένιο φτερωτό πλάσμα με το άφθονο χρυσάφι στα μάτια, τον χιονάτο λαιμό και τις πορτοκαλί παρειές, ενώ αποφασίστηκε -θεόθεν- να γεννά στο καταχείμωνο τα αβγά της, στις σχισμές των βράχων, σε κρυφές αμμουδιές.

Τιμωρία σκληρή, γιατί η αχόρταγη θάλασσα με τους παγωμένους αέρηδες

κατάπινε τα λευκά σφαιρικά αβγά. Κι εκείνη, η **Αλκυόνη**, κάποτε κόρη του **Δημάχου**, ήρωα της **Τροίας**, και της υπέροχης **Εναρέτης**, γυναίκα δε του **Αιόλου**, γιου του βασιλιά της **Μαγνησίας**, γενάρχη της αρχαίας ελληνικής φυλής των **Αιολέων**, σύζυγος- κατ' άλλους- του **Κήυκα**, βασιλιά της **Φωκικής Τραχίδας**, οπωσδήποτε ολόλαμπρη και τρισευτυχισμένη στο παρελθόν, τώρα θρηνολογούσε.

Κι άλλο πια δεν έκανε παρά να προσκυνά και να ικετεύει για τ' αβγουλάκια της που δεν προλάβαιναν να εκκολαφθούν για να χαρεί τα μικρά της, να ασπράψει ο αέρας γύρω, να γλυκαθεί η καρδούλα της, πρόσπεφτε αδιάκοπα, έως ότου ο **Δίας** κάμφθηκε και διέταξε τον ήλιο να λάμπει θαλπερός μες στο Γενάρη και τον **Αίολο** να συγκρατεί αυτές τις μέρες τους ανέμους του μέχρι να κοπιάσουν οι νεοσσοί της αρχαίας πριγκίπισσας, που και ψαροπούλι ή μπιρμπίλι ή θαλασσοπούλι καλείται στον τόπο μας.

Έτσι έγινε και στην καρδιά του χειμώνα θάλλουν οι πιο φωτεινές και θερμές ημέρες και αστραποβολούν και μοσχοβολούν βράχια και κύματα· έτσι έγινε και την ξαναβρήκα κι εφέτος, στη γνώριμη παραλία, και μες στο παραμιλητό της θάλασσας η περσινή μου φίλη γέμισε φως ιλαρό, εωθινό την καρδιά μου και μου δώρισε αρώματα φερμένα από τις **Εφτά Θάλασσες**: Αγριοτριαντάφυλλα και λευκά κοράλλια και το τραγούδι της γοργόνας και σεντούκια πειρατικά φτιαγμένα από σανταλόξυλο.

Και κάπως έτσι γίνεται με μερικές σπάνιες φιλίες· τις πλησιάζεις αθόρυβα με ανοιχτή καρδιά και εκείνες ανυψώνονται σαν αστραπή. Και αφήνουν στα μάτια σου εικόνες από τη λάμψη ωραίων ονείρων.

Όπως ανυψώθηκε σαν γαλάζια σαΐτα η **Αλκυόνη**, η μυστική σύντροφος των ερημοβασιών μου.

Σημ.: Ανάλογος με τον μύθο του Κήυκα και της Αλκυόνης είναι στη Ρωμαϊκή μυθολογία αυτός του Φιλήμονα και της Βαυκίδος.